

Ove Lunds fratrædelsestale som formand for Socialpolitisk Forening Hovedstaden den 1. juni 2021

Menneskeværd

Ikke så stor, men dog levende,
ikke så magtfuld, men dog med ret,
ikke så prangende, men dog af værdi.

Menneskeværd er ikke en del, men en helhed,
menneskeværd står ikke alene, men sammen med,
menneskeværd er ikke for nu'et, men for evigheden.

Ét menneske er alt, hvad vi har – hver især,
ét menneske er alt, hvad vi har – sammen,
ét menneske gør hele forskellen.

Du giver kun plads ved selv at træde tilbage.

Du giver kun plads ved selv at træde frem

- for dig selv
- for de andre
- for livet.

Selv om mange af jer sikkert har set eller hørt mit lille digt *Menneskeværd* før, vælger jeg alligevel at tage det med her, fordi dét, det udtrykker, har været min ledesnor og er mit socialpolitiske - og personlige – credo.

Det er naturligt at tænke over, hvor man har sine holdninger, værdier og overbevisninger fra. For mit eget vedkommende har jeg fundet nogle få afgørende nedslagspunkter.

I begyndelsen af 1950'erne - jeg var vel 9-10 år gammel – gjorde jeg noget, som aldrig har forladt min hukommelse. Jeg havde altid været den mindste dreng i klassen og derfor også tit måttet forsvare mig mod overmagten. Så kom der en ny dreng, Knud, ind i klassen. Han var ikke mindre end mig, men ret splejset. I et frikvarter løb jeg efter ham. Jeg kunne mærke, at han var bange. Jeg ved ikke, om jeg nød magten det korte øjeblik – endelig at være ovenpå – men det må have krænket noget i mig selv, når jeg stadig kan huske det.

I 1960 skulle jeg besøge min søster der var au pair i London. Jeg var chokeret over at se så fattige mennesker. Mennesker der sov på gaden i usle lasede tæpper, mennesker med klude om fødderne, mennesker der havde mistet alt og dårligt havde sig selv tilbage.

I 1970'erne arbejdede jeg med stofmisbrugere. I sluthalvfjerdserne optrådte en læge på misbrugsområdet, som ordinerede metadon ad libitum og poste restante til et stort antal misbrugere. Han fik frataget sin ordinationsret, og de københavnske narkosystemer stod tilbage med et par hundrede fortvivlede misbrugere, der så deres faste leverancer tørre ud. De etablerede institutioner oprettede et nødcenter, som skulle søge at nedtrappe misbrugerne.

Karin var en af misbrugerne. Hun var vel knapt tyve, men tydeligvis kun netop levende. Officielt var systemerne dengang imod at anvende metadon, undtagen i nedtrappingsøjemed, og jeg var en af dem, der var ansvarlig for at bestemme doserne til de enkelte misbrugere, og ansvarlig for at fastholde beslutningerne. Men at stå med et andet menneskes skæbne i hænderne, som i Karins tilfælde, kan få principperne til at blegne og medfølelsen til at vågne.

Der er så mange andre historier fra mit professionelle liv, som har gjort indtryk og som har fået mig til at beundre de mennesker, der på trods af alt formår at klamre sig til livet.

Jeg vil ikke fortælle flere historier, men nøjes med disse skitser, når jeg skal spore mit sociale engagement.

Ingen ved det helt rigtigt – ikke engang jeg selv – hvor længe jeg har været formand, men alt peger på at det har været 25 år eller mere.

Fortiden er gået, nutiden er her, fremtiden står for døren.

Det gode ved livet er, at det fortsætter. Livet er ikke ét liv, men en perlerække af liv. En perlerække af mennesker der giver det videre, som de fandt mest brugbart. Socialpolitisk Forening har bidraget til, at ansvaret for nødstedte mennesker er et kollektivt ansvar, samtidig med at socialpolitikken i sig selv er det bindemiddel der holder et samfund – vores samfund – sammen.

Efter min bedste overbevisning er vi sammen for at kunne blive os selv. Først gennem fællesskabet dannes vi som individer. Intet menneske kan stå alene. Derfor er socialpolitik ikke bare politik for mennesker, der har behov for støtte, men en politik for os alle. En politik der binder os sammen som samfund på alle områder: kulturpolitik, uddannelsespolitik, boligpolitik, økonomisk politik, osv. er politikområder, der er med til at konstituere vores fællesskab og dermed danne grundlag for hvert enkelt menneskes eksistens og liv. Kort sagt: al politik er socialpolitik.

Jeg vil sige tak til alle de kreative, initiativrige og socialt engagerede mennesker, der har siddet i Hovedstadsforeningens bestyrelse gennem årene. Socialpolitisk Forening har aldrig været et one-man-show, men en forening, hvor mennesker har stået sammen om at formulere og uddybe socialpolitikken, protestere når udviklingen gik den forkerte vej og prøvet at udforske muligheder for at skabe et bedre liv for alle.

I mange år var det faste holdepunkt Landsforeningen, men da den i foråret 2018 gik konkurs efter mere end 120 års virke, har Hovedstadsforeningen båret faklen videre. Og heldigvis er Socialpolitisk Forening Jylland kommet med på banen, så vi snart – igen – er en landsdækkende græsrodsorganisation. Murstensløs og uden ansatte, men landsdækkende.

Det er lykkedes os at fastholde initiativet, dels gennem medlemsmøder, men også – og ikke mindst - gennem vores tidsskrift SOC DOK – platform for socialpolitisk dokumentation og debat, som vi selv har taget initiativet til og som redaktionsgruppen med enestående indsigt og handlekraft har formået at udgive på højt fagligt niveau hvert kvartal siden efteråret 2018.

Jeg vil også sige tak for den tillid, en bunke mennesker har vist mig gennem årene. Nu er jeg gået af som formand – ikke som socialt engageret, kun som formand – men jeg er de mange medlemmer og bestyrelsesmedlemmer jeg har haft glæde af at samarbejde med gennem årene stor tak skyldig.

Som sagt går livet videre, og jeg har haft den store glæde at kunne overgive formandskabet til Patrick Hansen og til en kraftigt forynget bestyrelse.

Den socialpolitiske flamme dør ikke, når unge er parat til at gribe faklen og bære den ind i fremtiden.